

do matriky jako dítě, zrozené z manželství žalujících manželů. Jest tedy nemanželský původ dítěte vlastně nesporným a záleží žalobcům pouze na tom, by nesprávný zápis v matrice byl podle skutečného stavu věci opraven. Prováděti opravy v matrice spadá do oboru působnosti konsistoře v dohodě s úřady politické správy a jest věcí stran, po případě opatrovnického soudu, by se obrátily buď na příslušný farní úřad, který věc vyšetří a nadřízené konsistoři za účelem dalšího opatření oznámí, nebo na okresní, po případě zemskou správu politickou. Na pořad práva před řádnými soudy tato věc nepatří a nejsou soudy povolány k tomu, by rozsudkem zjišťovaly nemanželský původ dítěte mimo manželství zrozeného za tím účelem, by v matrice mohla býti provedena změna nesprávných zápisů. Jest tedy usnesení, jímž prvý soud sporné řízení v této věci zahájil, zmatečným a proto bylo dle Šu 477 čís. 6 a Šu 240 c. ř. s. (§ 42 j. n.) z moci úřední rozhodnouti, jak se stalo.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a uložil rekursnímu soudu, by o rekursu žalobců do usnesení prvního soudu věcně rozhodl.

Důvody:

Rekursní soud zrušil usnesení, jímž soud první stolice sporné řízení v této věci zahájil, jako zmatečné z důvodu Šu 477 čís. 6 a Šu 240 c. ř. s., pokud se týče § 42 j. n., vycházející z mylného předpokladu, že je nemanželský původ dítěte vlastně nesporným a že záleží žalobcům pouze na tom, aby nesprávný zápis v matrice byl podle skutečného stavu věci opraven. Nespornou však může býti okolnost jen tehdy, když byla od půrcem výslovně doznána po rozumu Šu 266 odstavec první c. ř. s., což se v tomto období rozeprá, kdy nedošlo ještě ani k prvnímu roku, nestalo. Prozatím se jedná o pouhé tvrzení žalobní, jež dlužno teprve dokázati. K důvodům napadeného usnesení jest jen poznamenati, že oprava nesprávného zápisu v matrice dle skutečného stavu spadá sice do oboru působnosti konsistoře v dohodě s úřady politické správy, avšak zjistiti právě tento pravý stav věci k sporné dosud otázce, zda je dítě manželského či nemanželského původu (status dítěte), patří nepochybně do působnosti řádných soudů vzhledem k ustanovení §§ 1 a 137 a násl. obč. zák. Udání žalobní neposkytuje proto dle Šu 41 odstavec druhý j. n. podkladu pro výrok, že tato záležitost nepatří na pořad práva a odmítl proto rekursní soud neprávem žalobu, zrušiv dosavadní jednání v celém rozsahu jako zmatečné.

Čís. 4589.

Poměr blízkých příslušníků ve smyslu Šu 32 konk. a Šu 43 vyrovnávacího řádu nepřichází v úvahu u osob právnických, nanejvýš u společností s r. o.

(Rozh. ze dne 27. ledna 1925, R I 29/25.)

Vyrovnávací soud odepřel udělení potvrzení vyrovnání společnosti s r. o. proto, že pro vyrovnání hlasovali též společníci vyrovnávající se

společnosti pokud se týče synové společníků. Re k u r s n í s o u d vyrovnání potvrdil. D ů v o d y: Nelze přisvědčiti názoru vyrovnávacího soudu, že společníky vyrovnávací dlužnice a syny společníků klásti jest na roveň blízkým příslušníkům dlužnice dle Šu 43 vyr. ř., neboť dle povahy věci jest poměr blízkých příslušníků možným toliko při osobách fysických tudíž jenom tam, kde dlužníkem jest osoba fysická. Tento poměr nastává tedy jen u jednotlivců, dále u veřejné obchodní společnosti a komanditní společnosti, jakož i komanditní společnosti na akcie a sice po rozumu zákona nejen ohledně dočasných osobně ručících společníků, nýbrž i ohledně komanditistů komanditní společnosti, a při úpadcích pozůstalosti rozhoduje příbuzenský neb švagrovský poměr k zůstaviteli, nikoli onen k dědici. U právnických osob odpadá poměr blízké příslušnosti vůbec a nejsou tedy jednotliví členové právnických osob obmezení ve svém hlasovacím právu. To platí i o společnicích společnosti s ručením obmezeným, která jest po rozumu Šu 61 zákona ze dne 6. března 1906 čís. 58 zák. právnickou osobou. Neprávem proto soud vyrovnací v napadeném usnesení z věřitelů pro vyrovnání hlasovavších vylučuje společníky dlužnice a dokonce pak ještě syny společníka a spočívá v tomto směru napadené usnesení na nesprávném právním posouzení věci, neboť, jak ustanovení Šu 32 konk. ř. tak ono § 43 vyrovn. ř. jsou dle své povahy ustanoveními vyjimečnými, kterých rozšiřivě vykládati nelze. Poněvadž napadené usnesení zjišťuje, že v tomto případě pro narovnání, nabízené dlužnicí, bylo dosaženo obou většin, stanovených v Šu 42 vyrovn. ř., mohlo by potvrzení tohoto narovnání odepřeno býti jedině z důvodů, uvedených v §§ 50, 51 vyrovn. ř. Napadené usnesení sice uvádí, že vyrovnání odporuje společným zájmům věřitelů, avšak blíže tohoto odmítacího důvodu neprovádí a jest z celého odůvodnění usnesení zřejmo, že proto soud vyrovnací pokládá vyrovnání za odporující společným zájmům věřitelů, že vůbec přijato bylo většinou věřitelstva. To však nemůže odůvodniti použití Šu 51 čís. 1 vyrovn. ř., který by byl na místě, kdyby na př. bylo prokázáno, že vyrovnání jest právně nebo skutkově neproveditelným, že neposkytuje věřitelům ani toho, co by poskytlo řízení úpadkové, a kdyby dlužník více nabídnouti mohl, než nabízí. Toho všeho však zde není a není tu tudíž podkladu pro použití Šu 51 čís. 1 vyrovn. ř.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

· Správné důvody napadeného usnesení nebyly dovolacím rekurem ani seslabeny ani vyvráceny. Pokud jde o věřitele, kteří jsou společníky vyrovnávající se dlužnice, pokládá rekurentka v rozporu se zákonem (§ 26 obč. zák., § 61 zák. ze dne 6. března 1906 čís. 58 ř. zák.) společníky obchodní společnosti s r. o. za totožné s toutu společností, přehlížejíc podstatu právnické osoby. Z porovnání Šu 43 vyrovn. řádu s Šem 32 konk. řádu vyplývá, že onoho předpisu nelze v tomto případě použití ani obdobně, důsledkem toho nebylo právního důvodu pro použití Šu 51 čís. 1 vyrovn. řádu, jež vyrovnací soud odůvodnil jedině poukazem na obdobné použití Šu 43.